

Na konci života nám proběhne hlavou náš život poskládaný z malých střípků. Malých střípků, ve kterých jsou uloženy ty největší a nejdůležitější okamžiky celého našeho bytí.

Jmenuju se Mary. Až otočíte stránku, budete číst můj příběh o mě. Příběh, jehož vypravěčem je paní Paměť. Ta zrádná, někdy poťouchlá a vždycky trochu cynická dáma....

Střípky poskládané z jednoho nevšedního života

Maruška nerada chodila s babičkou na hřbitov. Bylo jí právě pět let, když měly jít zase. Mám narozeniny, chtěla říct babičce, ale rozmyslela si to. Venku byla zima, o to víc se jí nechtělo, ale odmlouvat bylo zbytečné, tak se oblékla a šla. Byla neděle, sníh se na slunci třpytil a na hřbitově bylo poměrně hodně lidí. Nešlo si nevšimnout malé holčičky, Marušky, která seděla na zanedbaném hrobě s velkým, bílým andělem. Už proto, že hrobu se každý vyhýbal, už proto, že si Maruška nahlas povídala a zpívala. Když si toho konečně babička všimla, odtáhla vztekla a se strachem Marušku pryč.

Když byly za hřbitovní zdí, řekla Maruše: „To nesmíš, to je hrob malé holčičky, které se stalo velké neštěstí, tam se nechodí a na hrob se neseďá.“

„Já vím, řekla mi to,“ odpověděla vážným hlasem Maruška.

„Lžeš, z toho si nemůžeš dělat legraci,“ zakřičela babička.

„Nelžu, říkala mi, co se jí stalo,“ pokračovala Maruška a po tváři se jí kutálely slzy z té velké nespravedlnosti.

Babička s ní až do večera nepromluvila a hned druhý den ji odvezla domů. Maruška nechápala, proč to udělala, nechápala její zlobu. Byla zmatená, měla spoustu otázek, ale nikoho, kdo by jí na ně odpověděl. Od té doby ji téměř každý den bolela hlava, ve školce sedávala sama a něco si pro sebe mumlala. To pochopitelně neuniklo pozornosti učitelek, protože v té době bylo chování dětí nalinkované. Musely to zvláštní chování hlásit. Psychologická poradna, EEG, psychiatr...Maruška všude jen opakovala, že jí nic není, že jí jen občas bolí hlava, a že si povídá

s Aničkou, její novou kamarádkou, kterou potkala na hřbitově, a že je Anička mrtvá.

Když už měla Maruška sbalené věci do nemocnice, kam měla druhý den nastoupit, přijela na návštěvu prababička. Až po letech se Maruška dozvěděla, že jí pozvala její maminka, ačkoli jí to stálo moc sebezapření. Prababička nejezdila na návštěvy často, ale vždycky, když měla přijet, byla doma zvláštní atmosféra strachu a obav. Bábí Amálky, jak jí Maruška říkala, se všichni báli. Chodila zvláštně oblékaná, měla vrásčitou kůži a každé oko jinak barevné. Jedno modré, to bylo hodné a laskavé, druhé hnědé, až černé, a to bylo zlé. Maruška ji milovala, s nikým jiným se necítila tak dobře, tak v bezpečí. Vždycky jí trpělivě odpovíděla na všechny otázky, nikdy na ní nekřičela, dokonce ani když něco provedla. Vždycky jen trpělivě vysvětlovala.

Bábi si jí vzala na kolena a řekla: „Tak povídej holčičko, copak tě trápí.“

A tak Maruška začala překotně vyprávět, jak se potkala s Aničkou, jak si spolu povídají, a že se na ni teď všichni zlobí a ona neví proč. Potom se bábí zavřela s maminkou do kuchyně, maminka chvíli křičela, pak plakala...najednou byl klid, bábí otevřela dveře, vzala tašku s věcmi sbalenými do nemocnice a kývla na Marušku. Ta se bleskurychle oblékla. Cesta na vlak probíhala v tichosti. Pak už seděli ve vlaku. Maruška se podivně ošívala, poposedávala, až se jí bábí zeptala, co se děje. „Myslela jsem, že Anička pojde s námi. Kde je, to už jí nikdy neuvidím?“ zeptala se Maruška na vysvětlenou.

Bábi se usmála, myslela si, že bude mít Maruška jinou otázku. „Neboj maličká, čeká na tebe u mě doma. A vždycky jí najdeš u mě doma, než přijde správný čas. Víš přece, co všechno se stalo ve školce i u babičky. Takhle to bude bezpečnější. Budete teď

obě bydlet se mnou, protože svět je plný zlých lidí, kteří nevidí a neslyší to, co my dvě,“ odpověděla babí.

Maruška nerozuměla úplně všemu, co jí babí řekla, ale uklidnilo jí, že o svou kamarádku nepříjde. Najednou už jí cesta vlakem nepřišla tak dlouhá, těšila se, až si bude moct s Aničkou zase povídat. V domě, kde babí bydlela to krásně vonělo. Ve dvou patrech domu byla cukrárna s pekárnou, v tom třetím babí bydlela. Kdysi byla pekárna její, ale to je jiný příběh. U babí doma to bylo krásně, takových pokladů. Maruška nevěděla, na co dřív se podívat.

„Podívej Aničko, to je zvláštních věcí,“ řekla nahlas, když zjistila, že babí měla pravdu a Anička byla zpátky. Zastavila se u kulatého stolku uprostřed malého pokoje. Moc se jí líbila velké skleněná koule. Chtěla si na ni sáhnout, ale Anička ji řekla, aby to nedělala.

Život s babí a Aničkou běžel jak o závod. Tu a tam obě zajely za maminkou. Při prvních návštěvách maminka plakala, pak už čím dál tím méně. Maruška rostla jako z vody, chodila do školy a po každém vyučování začalo další. S babí.

Znala už víc bylinek než paní učitelka, věděla, na co se která používá, věděla o jiných světech a jejich bytostech. Věděla, co může prozradit kamarádkám ve škole a co musí zůstat tajemstvím. Maruška se s babí cítila šťastná, žila v jejím a ve svém vnitřním světě částečně oddělená od reality. Čím starší byla, tím víc vnímala rozdíly mezi sebou a ostatními děvčaty. Platila za tichou dívku, která uměla poradit, ale nechtěla se kamarádit. Učitelé si s jejím hodnocením nevěděli příliš rady. Přestože se zdála neustále myšlenkami jinde, kdykoli se jí na něco zeptali, věděla.

Asi největší problém měla s učitelkou češtiny. Maruška jazyk milovala, z diktátů a slohů měla vždy za jedna. Jednu vyučovací hodinu se věnovali poezii. Každý z nich měl napsat

nějakou báseň. Maruška tu svou odevzdala na konci hodiny. Další hodinu měli básně zhodnotit. Učitelka nechala přečíst některé básně jejich autory. Když mělo dojít na Maruščinu báseň, učitelka řekla: „Myslela jsem, že Maruščina báseň bude patřit mezi nejlepší, ale nepatří, jsem zklamaná, protože ji Maruška někde opsala.“ „To není pravda.“

„Nelži, takovouhle báseň dítě nenapíše.“

Maruška se cítila ponížena, chtělo se jí plakat, zadržela slzy a řekla: „Dítě možná ne, ale já ano. Jste nespravedlivá. Pokud tu báseň někde najdete, omluvit se, pokud ne, omluvíte se vy mě.“ Maruška věděla, že to bylo od ní dost drzé, cítila se ale učitelkou uražená.

„Ať přijde babička do školy.“

Řekla učitelka a odešla ze třídy.

Chci přelout řeku stínů

Jen v rouše oděná

Vydat se převozníkům

Malá a zraněná

Ta řeka Stix mě láká

Doteky Cherubů

Než světlo svíce zhasí

Cíl najdeš poslepu

Já chci být živá, živá

Cítit své srdce bit

Já ještě neumírám

Volám, ty neslyšíš

Babí skutečně do školy šla, o tom, co se tam dělo neřekla Marušce ani slovo. Jen soudružka učitelka se už na Marušku zpříma nikdy nepodívala.

